

THORA

‘T^{HORA!}

Ik draai me om en zie Crescentia met een brede grijns op haar mooie gezicht door de vergulde paleisgang op me afrennen, met haar rok van roze zijde hoog opgetrokken.

Haar twee bediendes, die zo uitgemergeld zijn dat ze bijna verdrinken in hun eenvoudige jurken, moeten moeite doen om haar bij te houden.

Niet naar hun gezicht kijken, niet kijken, houd ik mezelf voor. Hun aanblik, met hun doffe ogen en hongerige mond, leidt nooit tot iets goeds. Het besef dat ze op mij lijken met hun gebruide huid en donkere haar leidt nooit tot iets goeds. Het zorgt er alleen maar voor dat de stem in mijn hoofd luider klinkt. En zodra de stem zo luid wordt dat hij zich over mijn lippen wurmt, wordt de Kaiser boos.

Zolang ik de Kaiser niet boos maak, laat hij me leven. Dat is een regel waaraan ik me heb leren houden.

Ik richt mijn aandacht op mijn vriendin. Cress maakt alles draaglijker. Haar blijdschap is net zonlicht en hult iedereen in haar nabijheid in warmte. Ze weet dat ik het harder nodig heb dan de meeste anderen en aarzelt dan ook geen seconde, maar komt naast me lopen en steekt haar arm stevig door die van mij.

Ze is gul met haar genegenheid, zoals slechts enkele fortuinlijke mensen dat kunnen zijn; ze heeft nog nooit een dierbare verloren. Ze zal haar vanzelfsprekende, kinderlijke schoonheid met de fijne gelaatstrekken en grote, kristalheldere ogen die nooit gruweligheden hebben gezien, behouden tot

ze een oude vrouw is. Haar lichtblonde haar hangt in een lange vlecht over haar schouder, getooid met tientallen Zielstenen die fonkelen in de stralen van de zon die door de gebrandschilderde ramen naar binnen schijnen.

Naar die edelstenen kan ik evenmin kijken, maar ik voel hen wel: een zacht rukje onder mijn huid dat me roept en me hun kracht aanbiedt. Maar ik zal het aanbod niet aannemen. Ik kán het niet.

Vroeger, voordat Astrea was veroverd door de Kalovaxiërs, waren Zielstenen heilige voorwerpen.

De stenen zijn afkomstig uit de grotten die zich onder de vier grootste tempels bevonden – een voor ieder van de vier belangrijkste goden en godinnen van vuur, lucht, water en aarde. De grotten vormden het centrum van hun macht en zaten zo boordevol magie dat de edelstenen die erin lagen hun eigen magie verwierven. Vóór de belegering brachten gelovigen jarenlang door in de grot van de god of godin aan wie ze trouw hadden gezworen. Als ze waardig waren, werden ze gezegend, vervuld met de kracht van hun god of godin. Ze gebruikten deze gave vervolgens om Astrea en haar bevolking te dienen als Wachters.

In die tijd waren er niet zo veel mensen die niet door de goden werden uitverkoren – misschien een handjevol per jaar. Deze uitzonderingen werden krankzinnig en stierven kort daarna. Het was een risico dat alleen diepgelovigen namen. Wachter zijn was een roeping, een eer, maar toch begreep iedereen wat er op het spel stond.

Dat was in een vorig leven. Vóór de Verovering.

Na de Verovering liet de Kaiser de tempels verwoesten en stuurde hij tienduizenden onderworpen Astreanen de grotten in om edelstenen te delven. Zo dicht bij de kracht van de goden leven is niet langer een keuze die mensen zelf maken, maar een keuze die voor hen wórdt gemaakt. Het is niet langer een roeping, er wordt geen trouw meer gezworen, en daardoor verliezen de meeste mensen die de mijnen in worden gestuurd al snel hun verstand en niet lang daarna ook hun leven.

En dat allemaal, zodat de rijken zich met edelstenen kunnen sieren zonder zelfs maar de namen van de goden te fluisteren. Voor ons is dit heiligschenis, maar voor de Kalovaxiërs niet. Zij zijn niet gelovig. En zonder de zegen

van de goden – zonder dat ze lange tijd diep in de aarde hebben doorgebracht – beschikken zij slechts over een schijntje van de ware kracht van een Wachter, hoeveel edelstenen ze ook dragen, en in de meeste gevallen zijn dat er heel veel. De Waterstenen in de vlecht van Cress kunnen een ervaren Wachter de kracht geven om een illusie op te roepen die sterk genoeg is om een geheel nieuw gezicht te creëren, maar bij Cress toveren ze slechts een fraaie gloed op haar huid, lippen en wangen, en een diepe glans op haar goudblonde haar.

Schoonheidstenen, noemen de Kalovaxiërs hen tegenwoordig.

‘Mijn vader heeft me een boek met gedichten gestuurd uit Lyre,’ zegt Cress tegen me. Haar stem klinkt gespannen, zoals dat altijd het geval is wanneer ze het tegen mij heeft over haar vader, de Theyn. ‘Laten we naar het paviljoen gaan en het vertalen. Dan kunnen we genieten van de zon zolang die nog schijnt.’

‘Maar je spreekt helemaal geen Lyriaans,’ zeg ik fronsend. Cress is goed in talen en literatuur, twee dingen waar haar vader helemaal niets van moet hebben. Als de beste krijger van de koning en als aanvoerder van diens leger weet de Theyn alles over oorlog en wapens, over strategieën en bloedvergieeten, en begrijpt hij niets van boeken en poëzie, maar omwille van haar doet hij zijn best. Cress’ moeder is gestorven toen Cress nog een baby was, dus is de Theyn de enige familie die ze nog heeft.

‘Ik heb hier en daar een paar zinnnetjes opgepikt.’ Ze wuift mijn woorden nonchalant weg. ‘Mijn vader heeft de dichter al een deel laten vertalen, zodat ik de rest zelf kan uitvogelen. Je weet hoe dol mijn vader nu eenmaal op puzzels is.’

Ze kijkt me van opzij aan om mijn reactie te peilen, maar ik doe mijn best om niets prijs te geven.

Ik doe mijn best om niet in gedachten voor me te zien hoe Cress’ vader zijn dolk tegen de hals van een arme, graatmagere, diep over zijn werk gebogen dichter drukt of hoe hij diezelfde dolk lang geleden tegen de hals van mijn moeder drukte. Ik denk niet aan de angst in haar ogen. Aan haar hand om die van mij. Haar stem, die zelfs toen nog krachtig en helder klonk.

Nee, aan dat alles denk ik niet. Als ik dat wel deed, zou ik gek worden.

‘Nou, samen lossen we ze vast snel op,’ zeg ik tegen haar, en ik glimlach, in de hoop dat het overtuigend overkomt.

Ik vraag me voor de zoveelste keer af wat er zou gebeuren als ik de huivering niet zou onderdrukken die ik altijd voel wanneer ze het over haar vader heeft. Als ik niet zou glimlachen en niet zou doen alsof hij niet de man is die mijn moeder heeft vermoord. Ik zou graag willen geloven dat Cress het zou begrijpen, omdat we inmiddels lang genoeg met elkaar bevriend zijn, maar dat soort vertrouwen is een luxe die ik niet bezit.

‘Misschien is Dagmær er wel,’ zegt Crescentia op samenzweerderige fluis-tertoon. ‘Je hebt iets gemist... haar schaamteloze kledingkeuze gisteren voor de lunch bij de gravin.’ In haar ogen glinstert een glimlach.

Het laat me koud. De gedachte komt onverwacht en fel als een bijensteek bij me op. *Het laat me volkomen koud, al was Dagmær in haar blootje naar de lunch gekomen. Het laat me echt volledig koud.* Ik duw de gedachte gauw weg en begraaft haar heel diep binnen in me, zoals ik altijd doe. Zulke gedachten horen niet bij Thora; ze horen bij de stem. Meestal is het hooguit een fluis-tering, gemakkelijk te negeren, maar soms klinkt hij luider en vermengt hij zich met mijn stem. Dat zijn de momenten dat ik me in de nesten werk.

Ik klem me vast aan Cress, aan haar kalme geest en eenvoudige pleziertjes.

‘Ik geloof niet dat er ook maar iets is wat erger kan zijn dan de struisvogelveren waarmee ze zich vorige maand had bedekt,’ fluister ik terug, en ze giechelt.

‘O, het was deze keer echt veel en veel erger. Haar jurk was van zwart kant. Je kon haar intieme onderkleding bijna zien... of eigenlijk juist het gebrek daaraan!’

‘Nee!’ gil ik, zogenaamd geschokt.

‘Ja! Het gerucht gaat dat ze hoopt hertog Clarence te strikken,’ zegt Cress. ‘Hoewel ik me niet kan voorstellen waarom. Hij is oud genoeg om haar vader te zijn en ruikt naar rottend vlees.’ Ze trekt een vies gezicht.

‘Tja, als je de schulden van haar echte vader in aanmerking neemt...’ Ik trek een wenkbrauw op en maak mijn zin niet af.

Crescentia spert haar ogen wijd open. ‘Echt waar? Hoe weet je dat?’ vraagt ze ademloos. Wanneer ik bij wijze van antwoord alleen maar glimlach, slaakt

ze een zucht en port ze zacht met haar elleboog in mijn zij. ‘Jij weet altijd de mooiste roddels, Thora.’

‘Dat komt doordat ik goed luister,’ zeg ik met een knipoog.

Ik vertel haar niet waarom ik altijd zo goed luister, dat ik tussen alle vluchtige geruchten zoek naar fluisteringen over Astreaans verzet, naar een sprankje hoop dat er nog iemand is, dat ik op een dag misschien zal worden gered.

In de jaren na de Verovering deden er allerlei verhalen de ronde over Astreaanse rebellen die tegen de Kaiser vochten. Eenmaal per week werd ik naar het stadsplein gesleurd en kreeg ik zweepslagen van een van de mannen van de Kaiser om als voorbeeld te dienen, terwijl achter me de hoofden van geneuvelde rebellen op speren stonden te rotten. Meestal kende ik de gezichten: Wachters die onder mijn moeder hadden gediend, mannen en vrouwen die me in mijn jeugd snoep hadden gegeven en verhaaltjes hadden verteld. Ik haatte die dagen en vaak haatte ik de rebellen ook, omdat het voelde alsof zij degenen waren die me pijn deden, omdat ze de woede van de Kaiser over me hadden afgeroepen.

Inmiddels zijn de meeste rebellen allang dood en wordt er alleen nog maar over een opstand gefluisterd, een oppervlakkig herkauwen van roddels wanneer de hovelingen niets anders hebben om over te kletsen. Het is al jaren geleden dat er een rebel werd gevangengenomen. Ik mis de afranselingen niet, die altijd wreder waren en meer bekijks trokken dan die van anderen, maar ik mis wel de hoop waaraan ik me vastklampte, het gevoel dat ik niet alleen op de wereld was en dat mijn volk op een goede dag – misschien – succes zou hebben en een eind zou maken aan mijn ellende.

Achter ons naderen luide voetstappen die veel te zwaar klinken om van Cress’ slaven te kunnen zijn.

‘Vrouwe Crescentia, vrouwe Thora,’ roept een mannenstem. Cress’ greep om mijn arm verstrakt en haar ademhaling stokt.

‘Uwe Hoogheid,’ zegt Crescentia. Ze draait zich om en trekt me mee in een kniebuiging. Bij het horen van de aanspreektitel gaat mijn hart sneller kloppen, ook al weet ik best dat het niet de Kaiser is. Zijn stem zou ik overal herkennen. Toch kan ik me pas ontspannen wanneer ik na mijn kniebuiging overeind kom en met eigen ogen zie dat ik gelijk heb.

De onbekende heeft hetzelfde tarweblonde haar, dezelfde kille, blauwe ogen en dezelfde hoekige kaaklijn als de Kaiser, maar de man die nu voor me staat, is veel jonger, hooguit een jaar ouder dan ik.

Prinz Søren, stel ik verbaasd vast. Niemand heeft iets gezegd over zijn terugkeer naar het hof, wat best verrassend is, want de Kalovaxiërs dwepen veel meer met hun Prinz dan met de Kaiser.

Ik heb hem bijna vijf jaar geleden voor het laatst gezien, toen hij een schriële twaalfjarige met bolle wangen was die altijd een houten zwaard in zijn hand had. De man voor me is niet langer schriel en zijn wangen hebben hun kinderlijke bolheid verloren. Er zit wel een zwaard in de schede die aan zijn heup bungelt, maar dat is niet van hout. Het is een gietijzeren slagwapen vol krassen en butsen, met een gevest vol glinsterende Zielstenen, ditmaal voor spierkracht.

Als kind heb ik Aardewachters gezien die zo sterk waren dat ze met het grootste gemak rotsblokken optilden die drie keer zo zwaar waren als zijzelf, maar ik betwijfel of de Zielstenen van de Prinz veel meer zullen toevoegen aan zijn uithalen dan wat extra vaart. Niet dat het er ook maar iets toe doet. Tijdens Søren's vijf jaar durende opleiding bij de Theyn heeft dat zwaard zijn portie bloed ruimschoots gezien. Het gonst in het hof altijd van de geruchten over het succes van de Prinz op het slagveld. Er wordt beweerd dat hij een wonderkind is, zelfs naar Kalovaxische maatstaven. De Kaiser behandelt de Prinz het liefst als een verlengstuk van zichzelf, maar de prestaties van Prinz Søren benadrukken de tekortkomingen van de Kaiser alleen maar. Sinds hij op de troon zit, is de Kaiser lui en voldaan geworden, en heeft hij meer belangstelling voor eten en drinken dan voor deelname aan een gevecht.

Ik vraag me af waarom de Prinz na al die jaren is teruggekomen, maar vermoed dat zijn leertijd bij de Theyn erop zit. Hij is nu officieel volwassen en ik neem aan dat hij binnenkort aan het hoofd zal staan van zijn eigen leger troepen.

Hij maakt een korte buiging en slaat zijn handen achter zijn rug in elkaar. De kalme uitdrukking op zijn gezicht verandert niet en zou net zo goed uit marmer kunnen zijn gehouwen. 'Het is fijn om jullie beiden weer te zien. Ik hoop dat alles goed met jullie gaat.'

Het is niet echt een vraag, maar toch antwoordt Crescentia, die hem bijna niet durft aan te kijken, bevestigend met nerveuze stem, terwijl ze een haarlok achter haar oor schuift en de plooien in haar rok gladstrijkt. Ze is al smoorverliefd op hem sinds we kinderen waren, net als alle andere meisjes van onze leeftijd die in hun jeugd droomden dat ze Prinzessin zouden worden. Alleen is het voor Cress nooit een onmogelijke fantasie geweest. Astrea is slechts een van de landen die haar vader voor de Kaiser heeft veroverd. Het verhaal gaat dat haar vader méér koninkrijken heeft ingelijfd dan welke andere krijgsheer ook en niemand zal kunnen ontkennen dat het verheffen van zijn dochter tot Prinzessin een welverdiende beloning zou zijn voor zijn loyaliteit. Sinds Cress een halfjaar geleden de volwassen leeftijd bereikte, zijn de geruchten over een dergelijke verbintenis aan het hof oorverdovend geworden.

Misschien nóg een reden voor zijn terugkomst?

Als deze geruchten Prinz Søren al ter ore zijn gekomen, waar hij ook was, dan laat hij dat niet merken. Zijn ogen glijden langs Cress alsof ze slechts uit lucht en licht bestaat, en blijven in plaats daarvan op mij rusten. Er verschijnt een diepe rimpel in zijn voorhoofd, precies zoals bij zijn vader wanneer hij naar mij kijkt, ook al volgt er in dit geval tenminste geen zelfvoldane of spottende grijns.

‘Dat is fijn om te horen,’ zegt hij koeltjes en kortaf tegen Cress, maar zijn blik blijft al die tijd op mij gericht. ‘Mijn vader wil je spreken, vrouwe Thora.’

Angst wikkelt zich als een hongerige python om mijn maag, strakker, steeds strakker, tot ik geen adem meer kan halen. De impuls om hard weg te rennen rijst in me op en ik moet moeite doen om mijn benen stil te houden.

Ik heb niets gedaan. Ik ben juist heel voorzichtig geweest. Maar ja, ik hoef ook helemaal niets te doen om de toorn van de Kaiser over me af te roepen. Zodra er alleen al een opstand dreigt in de slavenwijk of een Astreaanse piraat een Kalovaxisch schip tot zinken brengt, moet ik daarvoor boeten. De laatste keer dat hij me bij zich riep, amper een week geleden, was dat om me met een zweep te laten afranselen als reactie op rellen in een van de mijnen.

‘Goed.’ Mijn stem trilt, ook al doe ik mijn uiterste best om hem in bedwang te houden. ‘We mogen hem niet laten wachten.’

Prinz Søren kijkt heel even alsof hij iets wil zeggen, maar dan verstrakt zijn mond en biedt hij mij zijn arm aan.

VERRADER

DE TROON VAN OBSIDIAAN STAAT onder een koepeldak op een verhoging in het midden van de ronde troonzaal. Het kolossale geval is uit massieve zwarte steen gehouwen in de vorm van vlammen die degene die erop zit lijken te strelen. De troon oogt eenvoudig en zelfs bijna lelijk te midden van al het goud en alle grandeur die hem omringen, maar straalt wel gezag uit en dat is waar het om gaat.

De Kalovaxiërs geloven dat de troon tevoorschijn is gekomen uit de vulkanen van Oud Kalovax en door hun goden in Astrea voor hen is achtergelaten om ervoor te zorgen dat ze het land op een dag zouden komen redden van zijn zwakke, eigenzinnige koninginnen.

Ik herinner me een heel ander verhaal, over de Astreaanse vuurgod Houzah, die zo veel van een sterfelijke vrouw hield dat hij haar een land schonk en een erfgenaam met zijn bloed in haar aderen. Dat verhaal zweeft nu op een bekende zangerige stem door mijn hoofd, maar net als een ster in de verte waar je rechtstreeks naar probeert te kijken, vervaagt het snel zodra ik me erop concentreer. Het kan trouwens maar beter in de vergetelheid raken. Het is veiliger om alleen in het heden te leven, om een meisje te zijn zonder verleden om naar terug te verlangen en zonder toekomst die haar ruw kan worden ontnomen.

De grote menigte hovelingen, die allemaal zijn gehuld in hun fraaiste kleren, wijkt moeiteloos uiteen wanneer Prinz Søren en ik naar de Kaiser lopen. Net als Cress dragen alle hovelingen blauwe Waterstenen voor schoonheid en heldere Luchtstenen voor elegantie – zo veel zelfs dat je bijna wordt ver-

blind als je ernaar kijkt. Er zijn ook andere stenen: rode Vuurstenen voor warmte en goudgele Aardestenen voor kracht.

Ik laat mijn blik door de ruimte glijden. In de zee van bleke, blonde Kalovaxiërs valt Ion op zijn plek aan de zijkant van de troon uit de toon. Hij is de enige andere Astreaan die niet is geboeid, maar ik ben niet blij hem te zien. Na de belegering gaf hij zich over aan de Kaiser; hij smeekte hem zijn leven te sparen en bood hem zijn diensten aan als Luchtwachter. De Kaiser houdt hem tegenwoordig bij zich als spion in de hoofdstad en als genezer voor de koninklijke familie. En voor mij. Het is tenslotte veel minder leuk om me te laten aftuigen als ik vanwege de pijn bewusteloos raak. Ion, die ooit trouw heeft gezworen aan onze goden en mijn moeder, gebruikt zijn gave alleen maar om mij te genezen, zodat de mannen van de Kaiser me telkens opnieuw kunnen afranselen.

Zijn aanwezigheid vormt een stille dreiging. Hij mag slechts zelden aanwezig zijn bij bijeenkomsten aan het hof; meestal duikt hij alleen maar op wanneer ik word gestraft.

Als de Kaiser van plan was geweest om me te laten afranselen, had hij dat beslist op een plek met veel meer toeschouwers gedaan. Hij heeft het echter nog niet helemaal uitgesloten en dat is de reden dat Ion hier is.

De Kaiser werpt Søren een veelzeggende blik toe, en de Prinz laat mijn arm los en verdwijnt in de mensenmenigte, zodat ik de last van zijn vaders starende blik in mijn eentje moet dragen. Ik kom even in de verleiding om me aan hem vast te klampen, om me aan wie dan ook vast te klampen, zodat ik niet alleen hoef te zijn.

Maar ik ben altijd alleen. Daar zou ik inmiddels aan gewend moeten zijn, maar ik geloof niet dat het iets is waar een mens ooit echt aan zal wennen.

De Kaiser buigt zich naar voren op zijn troon en zijn kille ogen glinsteren in het zonlicht dat door het dak van gebrandschilderd glas naar binnen valt. Hij kijkt naar me zoals hij naar een platgeslagen insect zou kijken dat de zool van zijn schoen bevuilt.

Ik staar in plaats daarvan naar de verhoging, naar de vlammen die daarin zijn gehouwen. Zolang ik de Kaiser niet boos maak, blijf ik leven. Hij had me de afgelopen tien jaar al honderden keren kunnen laten doden, maar heeft dit niet gedaan. Dat is toch aardig van hem?

‘Ah, daar ben je, asprinses.’ Voor iemand anders klinkt deze begroeting misschien vriendelijk, maar ik krimp in elkaar. Bij de Kaiser is alles een truc, een spelletje dat wordt gespeeld, een dun koord om op te balanceren. Ik weet uit ervaring dat als hij nu vriendelijkheid voorwendt, wreedheid niet ver weg kan zijn.

Rechts van hem staat zijn vrouw, Kaiserin Anke, met haar handen gevouwen voor haar lichaam en gebogen hoofd; ze richt haar doffe ogen vluchtig op om mij door haar dunne, blonde wimpers aan te kijken. Een waarschuwing die ervoor zorgt dat de python zich nog strakker om mijn maag wikkelde.

‘U hebt me laten roepen, Uwe Hoogheid?’ vraag ik met zo’n diepe kniebuiging dat ik bijna plat op de vloer lig. Zelfs na tien jaar protesteren mijn botten nog steeds tegen deze houding. Mijn lichaam herinnert zich nog steeds dat ik niet ben geboren om kniebuigingen te maken.

Voordat de Kaiser antwoord kan geven, doorklieft een rauwe kreet de windstille lucht. Wanneer ik overeind kom, zie ik links van de troon een man staan die door twee bewakers in bedwang wordt gehouden. Om zijn uitgemergelde benen, armen en nek hangen verroeste ketenen die zo strak zijn aangedraaid dat ze in zijn huid snijden. Zijn kleren zijn vodden en zitten onder het bloed, en zijn gezicht is een beurse bende van gebroken botten en opengereten huid. Onder dat bloed is hij duidelijk Astreaans, met een gebruide huid, zwart haar en diepliggende ogen. Hij ziet er veel ouder uit dan ik, ook al valt door de vele verwondingen die hij heeft opgelopen met geen mogelijkheid te zeggen hoe oud hij precies is.

Hij is een vreemde voor me. Toch zoeken zijn donkere ogen die van mij alsof hij me kent, smekend, vragend, en ik spit in mijn geheugen – wie kan dit zijn en wat wil hij van me? Ik heb niets voor hem. Ik heb helemaal niets meer, voor niemand. Dan beeft de wereld onder mijn voeten.

Ik herinner me die ogen uit een ander leven, in een vriendelijk gezicht dat tien jaar jonger was en niet vol bloed zat. Herinneringen dringen zich aan me op, ook al probeer ik ze te onderdrukken.

Ik herinner me dat hij naast mijn moeder stond en iets in haar oor fluisterde wat haar aan het lachen maakte. Ik herinner me dat hij zijn armen om

me heen sloeg en me hoog in de lucht tilde, zodat ik een sinaasappel uit een boom kon plukken; ik herinner me dat hij naar me glimlachte alsof we samen een geheimpje hadden.

Ik verdring deze gedachten en concentreer me in plaats daarvan op de gebroken man die nu voor me staat.

Er is één man die altijd wordt genoemd in verband met de opstand tegen de Kaiser. Eén man die is betrokken bij elke handeling die tegen de Kaiser is gericht. Eén man wiens naam alleen al voldoende is om een withete woede op te roepen bij de Kaiser en mij zulke harde zweepslagen oplevert dat ik daarna dagenlang het bed moet houden. Eén man wiens openlijke verzet mij verschrikkelijk veel pijn bezorgt, maar die tegelijkertijd mijn laatste sprankje hoop is in de momenten dat ik mezelf toesta te geloven dat er nog iets ná deze gruwelijke jaren zal zijn.

Geen wonder dat de Kaiser opgetogen is. Hij heeft eindelijk de laatste van de Astreaanse Wachters in handen en mijn moeders persoonlijke bewaker. Ampelio.

‘Mijn Koningin,’ zegt hij. Zijn stem draagt zo ver dat iedereen in de doodstille troonzaal zijn verraad kan horen.

Ik deins achteruit bij het horen van zijn woorden. *Nee, nee, nee*, wil ik tegen hem zeggen. *Ik ben niemands koningin. Ik ben vrouwe Thora, de asprinses. Ik ben niemand.*

Het duurt even voordat het tot me doordringt dat hij Astreaans praat, dat hij verboden woorden spreekt die ooit werden gebruikt om mijn moeder aan te spreken. Mijn moeder. In een ander leven was ik een ander meisje. Een ander soort prinses. Dat meisje kreeg te horen dat ze op een dag koningin zou worden, maar ze wilde helemaal niet dat dit waar was. Koningin zijn hield namelijk in dat ze leefde in een wereld waar haar moeder niet langer aanwezig was en die gedachte was onverteerbaar.

Dat meisje is tien jaar geleden echter gestorven; voor haar is er nu geen hulp meer.

De man wankelt onder de loodzware ketenen. Hij is te zwak om de deur te kunnen halen en hij probeert het ook niet eens. In plaats daarvan laat hij zich voor mijn voeten op de grond vallen en zijn vingers grijpen de zoom

van mijn jurk vast, zodat de lichtgele zijde rood kleurt.

Nee. Alsjeblieft. Een deel van me wil hem overeind hijsen en hem vertellen dat hij zich vergist. Een ander deel wil achteruitdeinzen, ver bij hem uit de buurt, omdat het zo'n prachtige jurk is en hij er bloed op smeert. En weer een ander deel van me wil tegen hem schreeuwen dat we allebei zullen moeten boeten voor zijn woorden, maar dat het voor hem in elk geval de verlossende dood zal zijn.

‘Hij wilde met niemand praten, alleen met jou,’ zegt Kaiser Corbinian op vinnige toon.

‘Met mij?’ Mijn hart bonst zo hard in mijn borst dat het me verbaast dat niet het hele hof het kan horen. Alle ogen in de ruimte zijn op mij gericht; iedereen wacht tot ik een fout maak, verlangend naar ook maar de kleinste hint die duidt op rebellie, zodat ze kunnen zien hoe de Kaiser deze weer uit me slaat. Dat gun ik hen niet.

Zolang ik de Kaiser niet boos maak, laat hij me leven. Ik herhaal de mantra in gedachten steeds opnieuw, maar de woorden hebben hun betekenis verloren.

De Kaiser leunt met fonkelende ogen naar voren. Ik heb die blik vaker gezien dan me lief is; hij achtervolgt me in mijn nachtmerries. De Kaiser is een haai die de geur van bloed heeft opgevangen in het water. ‘Herken je hem niet?’

Dat is het soort vraag dat de Kaiser graag stelt. Het soort vraag waarop geen goed antwoord bestaat.

Ik tuur opnieuw naar de man alsof ik me inspan om hem te plaatsen, ook al galmt zijn naam keihard door mijn hoofd. Er duiken nog meer herinneringen op en ik onderdruk ze. De Kaiser slaat me aandachtig gade, wachtend op een teken dat hij me niet onder controle heeft. Ik kan mijn blik echter niet losrukken van de ogen van de man.

In een ander leven hield ik van hem.

Hij was mijn moeders trouwste Wachter en volgens vrijwel iedereen mijn bloedvader, ook al kon zelfs mijn moeder dat niet met zekerheid zeggen.

Ik weet nog dat ik, nadat ik dat gerucht voor het eerst had gehoord, zijn gezicht afzocht naar gelijkenissen met dat van mij, maar daar geen afdoend

bewijs kon vinden. Zijn neus had dezelfde vorm als de mijne en zijn haar krulde op dezelfde manier om zijn oren als dat van mij, maar ik leek te veel op mijn moeder om er zeker van te kunnen zijn. Dat was vroeger, vóór dit alles, toen mijn ogen nog kinderlijk groot en vormloos waren, en onmogelijk op het gezicht van mijn moeder of van iemand anders te plaatsen. Maar nu is de gelijkenis zo overduidelijk dat het me treft als een mes in mijn buik.

Als Wachter was hij vaak op pad om het land te beschermen met zijn vuurmagie, maar hij kwam altijd terug met snoep, speelgoed en nieuwe verhalen voor mij. Ik viel vaak op zijn schoot in slaap, met mijn hand om de Vuursteen geklemd die altijd om zijn nek hing. De magie die erin zat, trok deinend als een wiegelied door me heen en zong me in slaap.

Toen mijn moeder stierf en de wereld die ik kende, was verwoest, wachtte ik tot hij me kwam redden. Die hoop nam af met elk Wachtershoofd dat de Kaiser op het plein op een speer liet spietsen, maar verdween nooit helemaal. Ik ving nog steeds geruchten op over Ampelio's verzet en deze hielden mijn hoop levend, zelfs nadat alle andere Wachters waren gesneuveld. Hoe spaarzaam ze ook waren en hoelang er ook tussen zat, ze hielden me op de been. Zolang hij ergens was, zolang hij vocht, wist ik dat hij me zou komen redden. Ik stond mezelf niet toe om te denken, zelfs in mijn allerergste nachtmerries niet, dat ik hem ooit zou zien zoals nu.

Ik probeer mijn hoofd leeg te maken, maar het is zinloos. Zelfs nu flakkert er een vage hoop in mijn hart dat deze dag goed zal aflopen, dat we samen in vrijheid de zon weer zullen zien opkomen.

Het is een domme, gevaarlijke hoop, maar toch laait hij op.

Er branden tranen in mijn ogen, maar ik mag ze niet laten stromen.

Hij heeft zijn steen niet langer om. Hem die afpakken is het eerste wat de mannen van de Kaiser zullen hebben gedaan nadat ze hem hadden gevangengenomen. Voor een onge oefende hoveling kan een enkele steen nauwelijks genoeg warmte opleveren om hem warm te houden op een winteravond, maar Ampelio is gezegend. Hij zou aan één steen genoeg hebben om dit paleis tot op de grond toe af te branden.

'Dit is de beroemde Wachter Ampelio,' zegt de Kaiser op spottende toon. 'Je herinnert je hem ongetwijfeld nog wel. Hij heeft anderen in de mijnen

aangespoord tot hoogverraad en geprobeerd hen tegen mij op te zetten. Hij heeft vorige week zelfs de rellen in de Luchtmijn georganiseerd. De Theyn heeft hem hier in de buurt gevonden en hem meegenomen.'

'De rellen waren toch veroorzaakt door een aardbeving?' Voordat ik ze kan tegenhouden, zijn de woorden mijn mond al uit. Ze voelen eigenlijk niet eens aan als mijn woorden. Of beter gezegd: ze voelen niet aan als die van Thora.

Kaiser Corbinians kaak verstrakt en ik krimp in elkaar, voorbereid op een klap die niet komt. Nog niet.

'Veroorzaakt door hem, zo vermoeden we, zodat nog meer mensen zich aan jouw kant scharen.'

Daar heb ik absoluut een antwoord op, maar dat slik ik snel in en ik zorg ervoor dat mijn gezicht verwarring uitstraalt. 'Mijn kant, Uwe Hoogheid?' vraag ik. 'Ik wist niet dat er zoiets was als mijn kant.'

Zijn glimlach is vals. 'Jouw kant in de strijd om jou, zoals ze dat zo fraai zeggen, "je rechtmatige plek als Koningin van Astrea terug te bezorgen."'

Ik slik iets weg. Dit gesprek krijgt een compleet nieuwe wending en ik weet niet zo goed wat ik ervan moet denken. Ik geloof dat ik nog bijna liever de zweep heb dan dit nieuwe spelletje.

Ik staar naar de vloer. 'Ik ben niemands Koningin en Astrea bestaat niet meer. Ik ben nu dankzij de barmhartigheid van Uwe Hoogheid een vrouwe en slechts een asprinses. Dit is mijn rechtmatige plek en de enige die ik verlang.'

Terwijl ik de zinnen uitspreek die de afgelopen jaren in mijn hart zijn gebrand, durf ik niet naar Ampelio te kijken. Ik heb de woorden al zo vaak gezegd dat ze betekenisloos zijn geworden, maar nu ik ze in zijn bijzijn uitspreek, stroomt er schaamte door mijn lijf.

De Kaiser knikt. 'Dat heb ik ook gezegd, maar Astreanen zijn zo koppig als een ezel.'

Er stijgt gelach op in de troonzaal. Ik lach ook, maar het geluid komt schurend van heel diep vanbinnen.

De Kaiser kijkt met een zogenaamd meelevend gezicht naar Ampelio. 'Kom, buig voor me, ezel. Vertel me waar ik die rebellen van jou kan vinden,